

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Legenda aurea sanctorum, sive Lombardica historia

Jacobus <Genua, Erzbischof>

[Lyon], 20. Juli 1486

De sancto Felice xix

[urn:nbn:de:bsz:31-289352](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-289352)

sem vestimentū lineis laceratū: et p̄ oīa foramina depēdebant ampulle. et dixit ei. Quo vadis? Cui ille. Vado p̄ocionare fratres. Cui machari⁹. Qua re tor ampullas portas? Respōdit. Sustū fratrib⁹ porto et si vnū alicui nō placebit: offerā aliud: vel terciū. et sic p̄ oīa: dīnē: vr̄ aliqd̄ placeat. Et cū rediret dixit ei machari⁹. Quid fecisti? Respōdit. Dēs sanctificati sunt et nemo mi. bi acq̄iuit. nisi vn⁹ qui vocat̄ theocōst⁹. Surgēs aut̄ macharius illuc iuit et fratrē tēpratū inueniēs sua eū exortatione conuertit. Post hoc iterū euz machari⁹ inueniēs dixit. Quo vadis? Cui ille. Ad fratres vado. R: uertēti occurrit senex et dixit. Quid faciūt fratres illi? Cui dyabolus. M̄le. Et dixit. Quare? Quia oēs sancti sunt et qd̄ est maius maluz: vnū quēz habebā amisi: et oībus sanctior: fact⁹ est. Audiēs hoc senex. gratias egit deo. Quodā die macharius caput defuncti repperit: et dū orasset interrogauit illud cuius caput fuerit. Et respōdit se fuisse paganum. Et dixit ei macharius. Ubi est aīa tua? R: spondit. In inferno. Cūq; requireret si multū in profundo esset. Respōdit q̄ tñ in pfundo erat q̄rum distaret terra a celo. Cui macharius. Sunt ne aliqui te pfundiores? Respōdit. Etiam iudei. Cui iterū ille. Et vltra iudeos sunt ne aliqui pfundiores? Cui ille. Profundiores oībus sunt falsi xp̄iani qui xp̄i sanguine redēpti tantū precū p̄cipenderūt. Cū per quendā solitudinē pfundissimam pergeret: ad quōlibet m̄tare arūdi nem figebat: vr̄ postmodū redire sc̄aret. Sed dum iam nouem dienas fecisset: et in quodā loco quiesceret: dyabolus omēs arūdines collegit. et ad caput eius posuit. Unde ad redeundū plurimū laborauit. Frater quidā plurimū cogitationibus suis mō estabatur: q̄ scilicet in cella sua inuoluitur esset sed si inter homines habitaret multis prodesse posset. Qui cum cogitationes suas machario retulisset ille ait. fili sc̄illus responde. Hoc saltem facio quia propter christuz parietes istius celle custodio. Dum quendam calicē se pungētem manu occidisset: et multū de illo sanguinis emanasset: reprobendēs se q̄ pp̄riā vindicasset iniuriā. nudus sex mensibus in deserto mansit. et inde a scab: onib⁹ totus laceratus exiit. Post hoc mltis clarus vir: ruitibus in pace quieuit.

De sancto felice xix A

Felix prenomine in p̄ncis dicit. vcl a loco in quo requiescit: vcl a subulis quibus passus p̄hibetur: nā p̄nca subula dicit. Aiuunt eum q̄ cū magister puerorū extiterit: et eis nimū

rigidus fuerit. tent⁹ a paganis cū christum libere confiteret. tradit⁹ fuit in manib⁹ puerorū quos ipse docuerat: qui eū cum stolis et subulis occiderunt. Ecclesia tamen tenere videt q̄ non martir extitit sed cōfessor. Hic cū ad quodcūq; ydolū ducebatur ei sacrificaret. in illud exsufflabat. et continuo cor ruebat. Regit aut̄ in quadam alia legēda. q̄ dū maxim⁹ nolanus ep̄s. p̄secutionē fugiens fame et gē u affictus solo corruisset. felix ab angelo ad eū mittitur. et cū nichil ibi cibi haberet. de sente p̄ma pendentē vidit racmū. de quo in os eius expressit: vinuz humerisq; impositum secum detulit. Ipso igitur defuncto felix in ep̄m eligit. Qui post dum p̄dicaret: et p̄secutor: euz quereret inter parietes dirutos p̄ modicū aditū se occultauit. Stratisq; nutu dei per aditū illum telas aranee texuerant. Quas duz p̄secutores conspiciūt: neminē illuc esse putantes abscedūt. Inde autē alium locū sanctus felix pergēs a quadā vidua per tres menses alimēta suscepit: nunq̄ tamen eius faciē vidit. Tandem pace reddita ad ecclesiam suam redijt: et ibi in pace requieuit: sepultus iuxta vrbem in loco q̄ dicit p̄ncas. Huic et alius erat frater qui felix si milititer dicebat. Cumq; etiam ipse ydola adorare cogere dicit. Inimici estis deorū vestrorū: quia si me ad illos duxeritis: in eos sicut frater me⁹ exsufflabo et corruent. Excolebat aut̄ sanctus felix ortū. Quodā vero olēra eius rapere cupiētes dum furtum se facere cogitabant: tota nocte ortū diligētius excolebant. Mane aut̄ a sancto felice

De sctō marcello De sctō Anthonio

salutati peccatum suum confitentes ad propria re-
dierunt. Venientes autē gentiles vt sanctū felicē
tenerent: manus eorum dolo: nimius apprehen-
dit. Qui dum vlularent dixit eis. Dicite. Xps est
deus. et continuo dolo: vos dimittet. Quibus di-
centibus sanati sunt. Pontifex ydolorū ad euz
venit dicens. Domine ecce deus meus vte venie-
tem vidit: continuo fugam arripuit. Cui cum dice-
rem quare fugis: ait. Virtutem huius felix ferre
non possum. Si ergo deus meus ita te timet q̄to
magis ego timere te debeo. Quem cū felix in fide
instruxisset: baptizari se fecit. Adorantibus appol-
linem dixit felix. Si vere deus appolo est dicat
michi quid est quod in manu nunc clausus teneo?
Habebat autē in manu cedula[m] in qua oratio do-
minica erat scripta. Quo in h. l. respondente gen-
tiles conuersi sunt. Tandem missa celebrata: et po-
pulo data pace: in pavimentū in oratione se p̄ici-
ens. migravit ad dominum.

De sancto Marcello. xx. A

Marcellus dicitur quasi arcens malum a
se. Vel dicitur marcellus quasi maria per-
cellens. id est mundanas aduersitates p-
cutiens et conculcans. Assimilat. r enim mundus
mari: q̄ sicut dicit. Criso. sup mathe. In mari est
sonus cōfusus: timor cōtinuus: ymago mortis. vs
darū cōrentio in fatigabilis. incōstantia iugis.

Marcellus cū rome summus pōtifex esset
et maximianum imperatorē de nimia in-
christianos seuericia increparet: et i quadā

domo cuiusdā matrone in ecclesiā p̄secrata missas
ageret. iratus impator domū illā fecit stabulū in-
mentoz. et eū dē: marcellū ibidē ad seruiciū cū cu-
stodia aialiu deputauit. in quo seruitio post mltos
annos in dño requieuit. circa annos dñi. cclxxvij.

De sancto Anthonio. xxi. A

Anthonius dicit ab ana quod est sursum: et
tenens: quasi signa tenens: et mūdāna de-
spiciēs. Despexit autē mūdū quia immū-
dus inquietus transitorius deceptiuus et amarus
De hoc dicit aug⁹. O mūde immūde quid perstre-
pis: qd aduertere nos conaris: tenere nos vis fu-
gians: quid faceres si maneres quē non deaperes
dulcis qui amarus dulcīa alimenta mētris. Eius
vitam anastafius scripsit.

Anthonius cū viginti esset annoz. et audi-
ret legi in ecclesia: si vis perfectus esse vade
et vende oīa que habes et da pauperibus
oīa sua vendens pauperibus erogauit et heremy-
ticam vitā duxit. Hic innumerabilia demonum tē-
pramenta sustinuit. Quadā vice dum spiritum
fornicatiōis virtute dei supasset dyabolus i specie
puer nigri ante eum p̄stratus apparuit: et se ab eo
victus cōfessus est. Nam et hoc p̄cipibus impetrant
vt videret fornicatiōis demonem iuuenib⁹ insidi-
antē. Quēz cū in predicta forma vidisset dixit. U-
lissima mi. bi apparuisti specie te vltra nō timebo
Alia vice dum in quodā tumulto latitaret multitu-
do demonū euz a deo lacerauit: q̄ minister ei⁹ qua-
si mortuū eum p̄pria bumeris asportaret. Cūqz
d iij